

Κυριακή της Τυρινής: Η εκδίωξη των πρωτοπλάστων απ' τον παράδεισο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νικαίας](#)

Η τέταρτη Κυριακή του Τριωδίου είναι αφιερωμένη στην εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο.

«Εὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Οταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν

θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.» (Ματθ. στ' 14-21)

Η τέταρτη Κυριακή του Τριωδίου είναι αφιερωμένη στην εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο της τρυφής. **Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από το Θεό ως το τελειότερο και εκλεκτότερο δημιούργημα του Θεού, ως «εικόνα και καθ' ομοίωσις» αυτού (Γέν.1,26).** Πλάστηκε να ζει αιώνια μέσα στη χάρη και τις ευλογίες του Θεού, ατέρμονο βίο άπαυτης ευδαιμονίας. Αυτή τη σημασία έχει η βιβλική διήγηση περί του κήπου της Εδέμ (Γεν.2 ο κεφ.). Ο άνθρωπος έκαμε κακή χρήση της ελεύθερης βούλησής του και προτίμησε το κακό. **Ο αρχέκακος διάβολος τον παρέσυρε στην πτώση και την καταστροφή. Αυτό του στέρησε τον παράδεισο, δηλαδή την αέναη και ζωοποιό παρουσία του Θεού και την κοινωνία των ακένωτων ευλογιών Του.**

Μέγα χάσμα ανοίχτηκε ανάμεσά τους (Εφ.2,13). Η αγία Γραφή αναφέρει συμβολικά πως οι πρωτόπλαστοι διώχτηκαν από τον κήπο της Εδέμ και δύο αγγελικά όντα τάχθηκαν να φυλάγουν με πύρινες ρομφαίες την πύλη του, για να μην μπορούν να την παραβιάσουν αυτοί. Το ατέλειωτο δράμα του ανθρωπίνου γένους άρχισε!

Ο Αδάμ και η Εύα τότε κάθισαν απέναντι από τον κήπο της τρυφής και θρηνούσαν για το κακό που τους βρήκε.

Αναλογίζονταν την πρότερη ευδαιμονία τους, την σύγκριναν με την τωρινή δυστυχία τους, προέβλεπαν το μέλλον ζοφερό και γι' αυτό έκλαιγαν γοερά. Τα καυτά τους δάκρυα πότιζαν την άνυδρη γη και οι σπαραχτικές κραυγές τους έσπαζαν την ηρεμία της έξω του παραδείσου ερήμου.

Όμως δυστυχώς ο θρήνος των πρωτοπλάστων δεν ήταν αποτέλεσμα μεταμέλειας για την ανυπακοή και την ανταρσία τους κατά του Θεού. Δεν ήταν πράξη μετάνοιας και αίτημα συγνώμης προς το Θεό, αλλά ωφελιμιστικός σπαραγμός. Δε θρηνούσαν για τη χαμένη αθωότητα και αγιότητα, αλλά για τη χαμένη υλική ευμάρεια του παραδείσου. Ούτε ένας λόγος μετάνοιας δεν ακούστηκε από τα χείλη τους!

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε πως αν εκείνη την τραγική στιγμή οι προπάτορές μας μετανοούσαν ειλικρινά και ζητούσαν ταπεινά συγνώμη από τον απόλυτα φιλόανθρωπο Θεό, θα είχαν αποκατασταθεί στην πρότερη της πτώσεως κατάστασή τους.

● Κοντάκιον ᾠχος πλ. β'.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος, ἰδοὺ γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Πηγή: Φίλοι Καθεδρικοῦ Ιεροῦ Ναοῦ Αγίου Νικολάου Νικαίας